

Việc binh được chú ý đặc biệt. Lúc bình, quân sĩ thay nhau về nhà làm ruộng; lúc biến thì toàn dân vi binh. Thiếu niên cũng được tổ chức thành đoàn để luyện tập. Khắp đất nước là một trường dạy võ bát ngát...

Dã tâm xâm lược của quân Nguyên vẫn còn nguyên vẹn, nhất là sau khi chúng thôn tính được toàn bộ Trung Hoa. Khi Thánh Tông nhường ngôi cho Nhân Tông, nhà Nguyên sai Sài Thung sang. Tới Thăng Long, Thung cưỡi ngựa đi thẳng vào cửa Dương Minh đưa thư hạch vua ta: “*Không được phép thiên tử**, sao dám lên ngôi vua?”

* Con trời. Ở đây chỉ vua Nguyên.

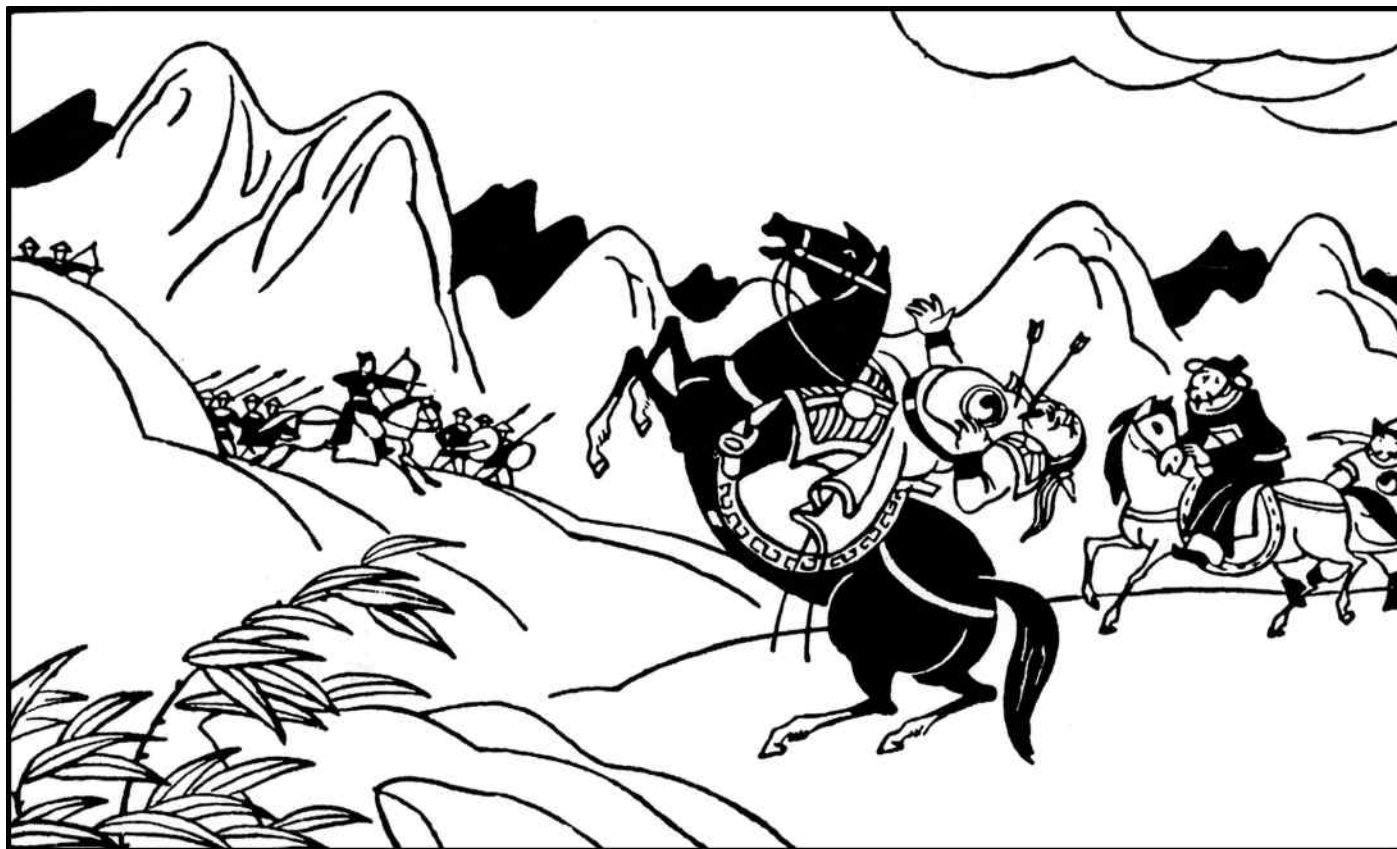

Thượng tướng thái sư Trần Quang Khải đến gặp, Sài Thung không tiếp. Các quan đều bực, nhưng nhà vua khuyên: “*Gắng giữ lấy hoà hiếu. Mềm mỏng không xong, đánh chưa muộn.*” Trong khi vua tâu nhà Trần lo tính việc ngoại giao thì trên các đường phố kinh thành, ai cũng day tay, măm miệng, căm tức quân giặc.

Dể có thêm thì giờ chuẩn bị, vua Nhân Tông cho chú là Trần Di Ái thay mình sang châu. Vua Nguyên không nghe, cử chánh sứ sang đòi cai trị, rồi phong luôn Trần Di Ái làm An Nam quốc vương và cử Sài Thung hộ tống cả cái triều đình con con ấy về nước.

Sài Thung dẫn đầu một ngàn quân thiên triều, hộ tống một “ông vua”, nên càng lên mặt dữ! Được tin, vua Nhân Tông cho ngay quân chờ sẵn ở biên giới. Sài Thung trống giông cờ mở vừa tới Lạng Sơn, liền bị quân ta phục bắn chết. Còn Trần Di Ái thì bị bắt giải về kinh trị tội.